

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

navrhovatelů: a) P. L.
bytem X
b) P. L.
bytem X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Janem Vychem
sídlem Lazarská 11/6, Nové Město, Praha 2

proti
odpůrkyni: obec Nová Ves, IČO: 00237132
sídlem č. p. 154, Nová Ves
zastoupena advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Černá Pole, Brno

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrkyně č. 1/2021 – Územního plánu Nová Ves ze dne 26. 7. 2021

takto:

- I. Řízení o návrhu navrhovatelky b) se zastavuje.
- II. Ve vztahu mezi navrhovatelkou b) a odpůrkyní nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Návrh navrhovatele a) se zamítá.
- IV. Navrhovatel a) je povinen zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Davida Zahumenského.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Navrhovatelé se společným návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodaným do datové schránky soudu dne 27. 5. 2022, domáhali zrušení části v záhlaví označeného opatření obecné povahy (dále jen „napadený územní plán“), a to v jeho grafické a textové části vymezující lokální biokoridor LBK144 na pozemcích parc. č. Xa a parc. č. Xb v katastrálním území V. v obci N. V. (dále jen „dotčené pozemky“; všechny v rozsudku uváděné pozemky se nacházejí v tomtéž katastrálním území).
2. Navrhovatelé předně shrnuli dosavadní vývoj ve věci, přičemž zdůraznili změnu při přijetí napadeného územního plánu spočívající ve vypuštění vedení koridoru D40 pro vysokorychlostní trať v rozsahu napojení stávající železniční trati č. 090 na hlavní tah plánované vysokorychlostní trati VRT ZUR-D21, který původně vedl přes dotčené pozemky (dále jen „vysokorychlostní koridor“). Navrhovatelé při zkoumání výkresů (zveřejněných pro opakované veřejné projednání) v návrhu napadeného územního plánu zjistili, že přes část dotčených pozemků v místech, kde byl původně zakreslen vysokorychlostní koridor, je nyní vyznačen lokální biokoridor LBK144 (dále jen „koridor LBK144“). Proti tomu podali námitky, kterým odpůrkyně nevyhověla, neboť se mělo jednat o námitky k části dokumentace návrhu napadeného územního plánu, jež nebyla po veřejném projednání změněna. S takovým závěrem nesouhlasili. Změna provedená po veřejném projednání návrhu napadeného územního plánu spočívala v odstranění vysokorychlostního koridoru. Pokud by k němu nedošlo, koridor LBK144 by byl bez významu, neboť by v důsledku realizace vysokorychlostního koridoru zanikl. Až po odstranění vysokorychlostního koridoru byla aktuální otázka rozsahu vymezení koridoru LBK144. Odpůrkyně tak nereagovala na námitky navrhovatelů k rozsahu koridoru LBK144, čímž zatížila své rozhodnutí o nich nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Rovněž odůvodnění napadeného územního plánu neobsahuje k vymezení rozsahu koridoru LBK144 ničeho. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů je také textová část napadeného územního plánu, neboť z ní nevyplývá rozšíření koridoru LBK144 na dotčené pozemky ani rozsah z něj vyplývajících práv a povinností. Textová část napadeného územního plánu byla zpracována nesrozumitelně a neúplně. Vymezení koridoru LBK144 na dotčených pozemcích je v rozporu s kritérii vhodnosti, potřebnosti, minimalizace zásahů a proporcionality s vyloučením libovůle a se zásadou legitimního očekávání a kontinuitou územního plánování, jež vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). V rozporu s uvedenými zásadami a kritérii bylo zasaženo do vlastnického práva navrhovatelů, aniž by takový zásah byl náležitě odůvodněn a podložen veřejným zájmem.
3. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu nejprve shrnula stav dotčených pozemků (tj. že se jedná o záplavové území) a stanovený způsob jejich využití (lesní pozemek a ovocný sad – zemědělský půdní fond I. třídy), z nichž vyplývá nemožnost výstavby na dotčených pozemcích. V předchozím územním plánu z roku 2001 byly dotčené pozemky taktéž zatíženy existencí koridoru LBK144 a nebyla na nich umožněna výstavba. Nemohlo proto dojít k jakémukoliv zásahu do vlastnických práv navrhovatelů, a ti proto postrádají aktivní věcnou legitimaci. V kapitolách 2.1 a 2.4 odůvodnění napadeného územního plánu je vysvětleno napojení koridoru LBK144 na biocentra a nadregionální biokoridory. Koridor

LBK144 byl v návrhu napadeného územního plánu vyznačen již ve verzi před společným jednáním a veřejným projednáním, a nebyl proto nijak měněn či doplňován pro opakované veřejné projednání. Námitky navrhovatelů však byly uplatněny až v rámci opakovaného veřejného projednání, přičemž podle § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) není možné podávat námitky k částem návrhu, které nedoznaly změn. Odstranění vysokorychlostního koridoru na vymezení koridoru LBK144 nemělo žádný vliv. Námitky tak nebyly uplatněny včas. Judikatura správních soudů zdůrazňuje, že k námitkám podaným v opakovaném veřejném projednání, které se netýkají projednávaných změn, se nepřihlíží. Pokud byl napadený územní plán navrhovatelům nejasný, měli si přizvat odborníka (což i při podání námitek učinili). Navíc ze samotné návrhové argumentace vyplývá, že grafické zpracování napadeného územního plánu bylo pro navrhovatele srozumitelné. Závěrem odpůrkyně navrhla návrh v celém jeho rozsahu zamítnout a přiznat jí náhradu nákladů řízení.

4. V replice navrhovatelé setrvali na svých argumentech. Jejich vlastnické právo k dotčeným pozemkům je omezeno nikoliv stran možnosti realizace rezidenční výstavby, ale výstavby a umísťování hospodářských a obslužných staveb či v možnosti zřízení oplocení a kácení keřů a dřevin, což s ohledem na typ dotčených pozemků představuje zásadní omezení vlastnického práva. Předchozí územní plán (i podle výkresu předloženého odpůrkyní) nevymezoval koridor LBK144 na dotčených pozemcích. Původně byl vymezen na pravém břehu B. p. (což podporuje přesvědčení navrhovatelů o vhodnosti tohoto řešení). Současné vymezení je širší a zasahuje i do pozemku parc. č. Xc, kde je migrace zvěře vyloučena z důvodu blízkosti areálu mlýna. Napadený územní plán tak nepřevzal starou regulaci. Odkazy na Generel územního systému ekologické stability (dále též „ÚSES“) K. a ostatní dokumenty orgánů ochrany přírody a krajiny jsou nedostatečné, neboť tyto dokumenty nejsou zveřejněny a mohou být měněny nezávisle na vymezení koridoru LBK144 v napadeném územním plánu. Navíc občasné zmínky o koridoru LBK144 nepředstavují dostatečné odůvodnění, neboť se jedná o obecné formulace. Z pohledu vymezení koridoru LBK144 je rozhodující jeho vhodnost a potřebnost, to vše při zohlednění konkrétní situace v lokalitě. Koridor LBK 144 není ve své levobřežní straně, kde fyzické překážky (na východní straně areál mlýna a částečné oplocení, na jižní straně potok a na západní straně dálnice D8) nikdy neumožňovaly migraci zvěře, funkční. Konkrétní odůvodnění vymezení koridoru LBK144 v předmětném rozsahu, jeho smyslu a účelu (resp. potřeba jeho vymezení po obou stranách břehu B. p.) ovšem mělo být součástí textu (alespoň odůvodnění) napadeného územního plánu, a to bez ohledu na podání námitek navrhovatelů. Odpůrkyně měla vzhledem k okolnostem řádně vypořádat námitky navrhovatelů, což ovšem neučinila.

Legitimace navrhovatelů a splnění procesních předpokladů

5. Jelikož navrhovatelé nesplnili spolu s podáním návrhu poplatkovou povinnost, soud usnesením ze dne 31. 5. 2022, č. j. 54 A 39/2022-11, vyzval každého z navrhovatelů k zaplacení soudního poplatku za podání návrhu ve výši 5 000 Kč (celkem tedy 10 000 Kč) a stanovil jim ke splnění poplatkové povinnosti lhůtu 15 dnů od doručení citovaného usnesení. Upozornil je, že účastníci, kteří učinili společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.), netvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Každý z nich vystupuje v řízení jako samostatný účastník, a proto je každý z nich zvlášť

povinen zaplatit soudní poplatek. Soud zároveň navrhovatele poučil o následcích nesplnění poplatkové povinnosti a o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků. Usnesení č. j. 54 A 39/2022-11 bylo zástupci žalobců doručeno dne 31. 5. 2022, posledním dnem pro zaplacení soudních poplatků byl čtvrtek 15. 6. 2022. Dne 7. 6. 2022 soud obdržel částku 5 000 Kč uhrazenou pouze navrhovatelem a) ve vztahu k jeho poplatkové povinnosti. Soudní poplatek od navrhovatelky b) ve stanovené lhůtě soud neobdržel. Navrhovatelka b) ani soudu nesdělila, že by jí v tom bránila nějaká závažná překážka.

6. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.
7. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.
8. Vzhledem k tomu, že přes výzvu soudu navrhovatelka b) soudní poplatek za řízení nezaplatila, soud řízení o návrhu navrhovatelky b) zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. O náhradě nákladů řízení o návrhu navrhovatelky b) soud rozhodl na základě § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Společný návrh navrhovatelů pak soud posoudil pouze jako návrh navrhovatele a).
9. Soud dále zkoumal, zda jsou splněny další procesní předpoklady věcného projednání návrhu navrhovatele a) na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části ve smyslu § 101a s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34). Těmito podmínkami jsou samotná existence opatření obecné povahy, aktivní procesní legitimace navrhovatele a) a formulace závěrečného návrhu.
10. Územní plán se v souladu s § 43 odst. 4 větou poslední stavebního zákona vydává formou opatření obecné povahy podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ze správního spisu soud zjistil, že napadený územní plán byl schválen zastupitelstvem odpůrkyně dne 26. 7. 2021. Opatření obecné povahy bylo v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrkyně dne 10. 8. 2021 a sejmuta dne 26. 8. 2021. Veřejná vyhláška byla vyvěšena po předepsanou patnáctidenní lhůtu a územní plán nabyl účinnosti dne 25. 8. 2021. O existenci napadeného územního plánu není sporu, napadený územní plán je opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení je splněna.
11. Aktivně procesně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je podle § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele a) se zakládá na tvrzení o dotčení na jeho právech. Z katastru nemovitostí – listu vlastnictví č. Xd pro katastrální území V. plyne, že navrhovatel a) je spoluvlastníkem (v rámci společného jmění manželů) i dotčených pozemků. Soud má za to, že navrhovatel a) v návrhu předestřel dostatečná tvrzení o možném dotčení své právní sféry, a je proto aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení části napadeného územního plánu. Otázku aktivní procesní legitimace jako podmínku projednatelnosti návrhu nicméně nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje

zákonem požadovaná (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení. Není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu a zkoumá se již v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS). Soud proto na tomto místě uzavírá, že nelze konstatovat, že by v případě navrhovatele a) byl návrh podán *osobou k tomu zjevně neoprávněnou*.

12. Jak bylo uvedeno výše, třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s., respektive meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel a) jednoznačně vymezil, čeho se domáhá, tj. že požaduje zrušení části napadeného územního plánu v rozsahu koridoru LBK144 na dotčených pozemcích, má soud za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.
13. Soud dále konstatuje, že návrh byl podán včas ve lhůtě 1 roku ode dne nabytí účinnosti opatření obecné povahy v souladu s § 101b odst. 1 s. ř. s. a obsahuje veškeré požadované náležitosti podle § 101b odst. 2 s. ř. s.
14. Soud proto přistoupil k věcnému projednání návrhu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného územního plánu (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 26. 7. 2021.

Posouzení návrhu soudem

15. Soud napadený územní plán přezkoumal v rozsahu a v mezích návrhových bodů, přičemž podle § 101b odst. 2 věty druhé s. ř. s. nelze v dalším řízení (obsahuje-li návrh základní náležitosti) doplňovat nové návrhové body. Z toho důvodu napadený územní plán nebyl přezkoumáván ve vztahu k pozemku parc. č. Xc, jehož zasažením regulací obsaženou v napadeném územním plánu navrhovatel a) argumentuje až v replice, ale pouze ve vztahu k dotčeným pozemkům.
16. O návrhu rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
17. Pokud jde o důkazní návrhy účastníků řízení, soud neprovedl dokazování těmi listinami, jež jsou součástí předloženého spisového materiálu, neboť správním spisem se dokazování neprovádí. Z jeho obsahu správní soud bez dalšího vychází. Pokud jde o zbývající k důkazu navržené listiny, jednalo se v zásadě pro účely výroku rozsudku o důkazy nadbytečné, neboť jejich provedení by nemohlo ničeho změnit na níže uvedených závěrech soudu.
18. Návrh je nedůvodný.
19. Přezkum vad opatření obecné povahy lze obecně popsat pětibodovým algoritmem (testem), který byl pro tyto účely vymezen judikaturou (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS): 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené

opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli.

20. Posouzení přiměřenosti zásahu do vlastnického práva soudem (pátý krok algoritmu) je přitom v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů podmíněno předchozím seznámením odpůrce s důvody, pro něž má být sporné řešení nepřiměřeným zásahem do práv navrhovatele, a to prostřednictvím námitek, v nichž je na potřebu takového individuálního poměrování upozorněn a v nichž jsou mu k posouzení předloženy konkrétní důvody zpochybňující navrhované řešení. Nebyly-li by odpovídající námitky podány, pak by soudu v zásadě nezbývalo, než námitku nepřiměřenosti zásahu do práv navrhovatele zamítnout bez věcného posouzení (v podrobnostech srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35).

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách

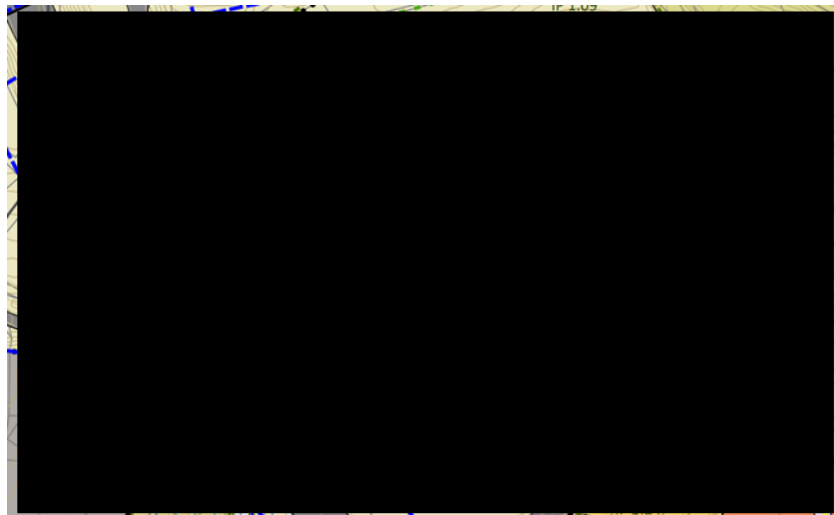
21. Soud se nejprve zabýval námitkami navrhovatele a) ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného územního plánu a rozhodnutí o námitkách týkajících se koridoru LBK144, neboť jejich nepřezkoumatelnost by sama o sobě byla vadou, pro kterou by soud musel napadenou část územního plánu zrušit.
22. Navrhovatel a) v návrhu namítal, že rozsah a umístění koridoru LBK144 na dotčených pozemcích odpůrkyně neodůvodnila, přičemž se s jeho námitkou nijak nevypořádala.
23. Soud ze spisového materiálu v této souvislosti zjistil, že dotčené pozemky před účinností napadeného územního plánu byly v předchozím územním plánu (2001) odpůrkyně zařazeny do funkčních ploch lesy a ploch ostatní a ochranná zeleň. V roce 2001 nebyly na předložených výkresech zařazeny do koridoru LBK144, v textové části tohoto územního plánu je nicméně na str. 49 uvedeno, že koridor LBK144 je vymezen nivou B. p. (tj. na obou jeho stranách, kde na severní straně tohoto potoka se nachází dotčené pozemky). Ve změnách předchozího územního plánu (změny č. 1 a č. 2 v letech 2009 a 2011) je pak koridor LBK144 vymezen ve výkresech stejně jako v napadeném územním plánu.

Obr. č. 1 – Koordinační výkres květen 2009 – detail – změna č. 1 územního plánu odpůrkyně z roku 2001

Obr. č. 2 – Výkres limitů květen 2011 – změna č. 2 územního plánu odpůrkyně z roku 2001

Obr. č. 3 – Situační výkres dotčených pozemků a koridoru LBK144 v napadeném územním plánu

24. V napadeném územním plánu jsou dotčené pozemky zařazeny do ploch „Přírodní“ (les a sad), v oblasti (ploše) N2.1 B. p. (srov. str. 44 odůvodnění napadeného územního plánu).
25. Z textové části napadeného územního plánu vyplývá, že pro plochy „N2.1 B. p.“ je stanovena podmínka požadující zachovat charakter otevřené vodoteče s ohledem na zachování přírodního charakteru B. p. a jeho přítoků. Další objemové řešení přírodních prvků není stanoveno, předpokládá se rozvoj v souladu s dosavadním využitím území. Je doporučeno využívání místních dřevin. Je stanovena podmínka ochrany krajinného rázu a území archeologických nálezů s ohledem na zachování charakteru starobylé krajiny a posílení potenciálu stop jejího historického osídlení. Archeologické lokality je doporučeno vhodným způsobem prezentovat, např. formou naučné stezky nebo nástroji augmentované reality. Předpokládá se podpora rozvoje přírodně rekreačního potenciálu údolí B. p. prvky drobné architektury rekreačního a pobytového zázemí. Je stanovena podmínka přírodního venkovského charakteru drobné architektury s ohledem na ochranu přírodního

charakteru lokality a možnou snadnou nahraditelnost nebo odstranitelnost prvků drobné architektury. Podmínky stanovují umístění a respektování skupin stromů, stromořadí a alejí podél cest, remízků a vodních toků k podpoření dalšího rozvoje charakteru krajiny. Přírodní prvky slouží jako interakční prvky v krajině. Je doporučeno využívání místních dřevin. Podmínka stromořadí při okraji zástavby je stanovena s ohledem na řešení okraje zástavby Nové Vsi a řešení doprovodných porostů podél ramene B. p.. Stromořadí slouží zároveň jako interakční prvek doplňující ÚSES. Je stanovena podmínka neumísťovat prvky drobné architektury v otevřené polní krajině s ohledem na vizuální celistvost působení krajiny a ochranu krajinného rázu. Prvky drobné architektury je doporučeno umísťovat ve vazbě na cestní síť v krajině a přirozená místa křížení cest nebo zastavení.

26. Dále v kapitole f/2.5.1 „Územní systém ekologické stability“ (str. 89 odůvodnění napadeného územního plánu) je uvedeno: *„ÚSES a zeleně na území obce vychází jednak z okresního generelu ÚSES (Morávková 2000), dále pak z Územně technického podkladu (SŽP 1997-8) pro vyšší ÚSES MMR a pak také z aktuální verze regionálního ÚSES pro ORP Kralupy – Morávková 12/2016. Jako nepřiliš vhodně zpracovaný podklad pro hodnocení a specifikaci ÚSES a zeleně v krajině je brán i územní plán obce Veltrusy – Kadlec a kol. Praha 2000. V současném období je v území dokončena Územní studie krajiny pro Kralupsko a současně je zapracována i aktuální ZÚR Středočeského kraje, která kromě některých jinak zvolených názvů nedoznala v území zásadních změn v tazích a řešení biokoridorů. Koncepce ÚSES v území obce Nová Ves je prakticky jednoduchá a souvisí těsně s dikcí závazného ÚTP, ZÚR, ÚAP a aktuálního členění ÚSES pro území ORP Kralupy nad Vltavou. V praktické rovině jde o tři nadregionální biokoridory (reprezentované osami biokoridorů o technické praktické šířce regionálního biokoridoru stejné kvality) proložené lokálními a v případě nivních biokoridorů i regionálními biocentry v odpovídající technické délce a jdoucí územím od jihu k severu.“*
27. K samotnému koridoru LBK144 je uvedeno, že jeho stav nyní představují „[d]oprovodné porosty potoka a v jeho okolí na nivní půdě, olše, jasanina i další teplomilné porosty“.
28. Na straně 92 odůvodnění napadeného územního plánu je dále uvedeno: *„Nadregionální biokoridor vodní NRBK 44 (K 58) V a NRBK 43 (K 58) V jde po toku řeky Vltavy a pokrývá tok řeky a břehové porosty s navazujícími lokálními biocentry po cca 700 m technické vzdálenosti. Uvedený biokoridor je veden striktně podle toku řeky Vltavy a občasné proložen biocentry mezi Novými Ouholicemi a V., kde **do jednoho z biocenter (LBC 240) ústí místní lokální biokoridor LBK 144 od západu (Nová Ves).** Ze stejného biocentra podle novější koncepce vychází severním směrem přes silnici I. třídy nově vedený lokální funkční biokoridor jdoucí východně od dálnice až k regionálnímu biokoridoru RK 1119.“*
29. Dále je zde uvedeno: *„Nadregionální biokoridor NRBK 57 ‚Šebín - K58‘ je s okolím a biokoridory v údolí Vltavy propojen v místě na svahu u levostranného přítoku B. p. menším lokálním biokoridorem do údolí podél potoka a také směřujícím jako LBK 144 směrem na V., kde se zapojuje k oběma osám nadregionálních biokoridorů u řeky Vltavy přes LBC 240. ÚSES obce je doplněn o lokální biokoridor LBK 145-1 a 145-2, který propojuje biokoridory v údolí Vltavy s RK 1119. Stávající stav lesních i nelesních porostů na území obce je velmi špatný, a to jak z hlediska skladby dřevin, tak z hlediska kvality porostů a jejich zdravotního stavu. ÚSES ve stávající podobě omezeně respektuje linie v terénu a často je účelově veden krajinou bez ohledu na struktury v krajině a možnou cestu rozvoje přírodních prvků zemědělské krajiny v budoucnosti“ (zvýraznění doplněno soudem).*

30. Z hlavního výkresu z návrhu pro veřejné projednání napadeného územního plánu z prosince 2019 vyplývá, že na dotčené pozemky zasahuje vysokorychlostní koridor (modré přerušované čáry směřující od jihu k severu přes dotčené pozemky). V další mapové vrstvě se nachází koridor LBK144 (srov. obr. č. 4 níže).

Obr. č. 4 – Hlavní výkres z návrhu pro veřejné projednání – prosinec 2019

31. Z veřejné vyhlášky města Kralupy nad Vltavou ze dne 11. 12. 2019, č. j. MUKV 95493/2019 VYST, vyplývá, že tato byla vyvěšena dne 12. 12. 2019 a informovala o uskutečnění veřejného projednání návrhu napadeného územního plánu dne 15. 1. 2020, přičemž samotný návrh byl vystaven k nahlédnutí u Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, a taktéž na internetových stránkách tohoto města a odpůrkyně. Vyhláška obsahovala i poučení o možnosti podat námitky ve lhůtě 7 dnů od okamžiku konání veřejného projednání.
32. Ze záznamu města Kralupy nad Vltavou ze dne 20. 1. 2020, č. j. MUKV 5962/2020 VYST, vyplývá, že veřejné projednání návrhu napadeného územního plánu proběhlo dne 15. 1. 2020.
33. V návaznosti na návrh napadeného územního plánu pro veřejné projednání podal navrhovatel a) námitky ze dne 21. 1. 2020 proti vymezení a umístění vysokorychlostního koridoru přes dotčené pozemky.
34. Z veřejné vyhlášky města Kralupy nad Vltavou ze dne 30. 11. 2020, č. j. MUKV 76526/2020 VYST, vyplývá, že byla vyvěšena dne 30. 11. 2020 a informovala o uskutečnění **opakovaného** veřejného projednání návrhu napadeného územního plánu dne 4. 1. 2021, přičemž informovala o tom, že samotný návrh je vystaven k nahlédnutí u Městského úřadu Kralupy nad Vltavou a taktéž na internetových stránkách tohoto města a

odpůrkyně. Vyhláška obsahovala i poučení o možnosti podat námitky ve lhůtě 7 dnů od okamžiku konání opakovaného veřejného projednání.

35. Ze záznamu města Kralupy nad Vltavou ze dne 29. 4. 2021, č. j. MUKV 23195/2021 VYST, vyplývá, že opakované veřejné projednání návrhu napadeného územního plánu proběhlo dne 4. 1. 2021.
36. V návaznosti na návrh napadeného územního plánu pro opakované veřejné projednání podal navrhovatel a) námitky ze dne 8. 1. 2021 proti vymezení a umístění koridoru LBK144 přes dotčené pozemky. V jejich odůvodnění uvedl obsahově podobné argumenty jako v posuzovaném návrhu.
37. V odůvodnění napadeného územního plánu odpůrkyně reagovala na námitky navrhovatele a) ze dne 8. 1. 2021 takto: *„Po veřejném projednání nedošlo k úpravě předmětných regulativů. Námitku nelze uplatňovat k částem dokumentace, které nebyly po veřejném projednání změněny.“*
38. V rámci posouzení přezkoumatelnosti napadeného územního plánu soud připomíná, že územní plán jako opatření obecné povahy obsahuje dvojí odůvodnění – jednak vlastní odůvodnění a jednak odůvodnění rozhodnutí o námitkách.
39. Z rozsudku NSS ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 AOs 5/2013-45, vyplývá, že *„[p]okud jde o požadavky kladené na odůvodnění změny územního plánu, je soud toho názoru, že odůvodnění je třeba hledat nejen v textové a grafické části odůvodnění územního plánu, nýbrž jej lze dovodit i z obsahu správního spisu. Přitom je třeba vzít do úvahy i chronologický vývoj návrhu územního plánu.“* V nálezu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, Ústavní soud zdůraznil odlišnou povahu odůvodnění územního plánu jako takového a odůvodnění rozhodnutí o námitkách a rozdílný přístup k soudnímu přezkumu těchto dvou odůvodnění. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách předkládá právní a skutkové důvody, pro něž je třeba z pozice veřejné moci zasáhnout do práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů individualizovaných konkrétními námitkami. Jakkoliv může být nezbytnost takového zásahu předurčena výsledkem politických úvah samosprávy o regulaci vztahů v území (ty jsou předmětem odůvodnění územního plánu jako takového), konkrétní provedení a vypořádání konkrétních námitek vůči němu je správním soudem v zásadě plně přezkoumatelné. Nezbytné odůvodnění má být přiměřené povaze toho kterého nástroje územního plánování, neboť není hodnotou samo o sobě, nýbrž je prostředkem k zajištění toho, aby v komplexním procesu pořizování územně plánovací dokumentace byly učiněny všechny nezbytné komplexní úvahy, ať již jejich potřeba plyne z právní úpravy, z odborných hledisek či z konkrétního sporu o řešení některé otázky. Ústavní soud připomněl, že výkon samosprávy při územním plánování je výkonem veřejné moci, který je způsobilý zasáhnout do ústavně zaručených práv a svobod a který musí být soudem přezkoumatelný. Z toho dovodil, že ústavnímu požadavku přezkumu zákonnosti soudem odpovídá právě požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy či rozhodnutí o námitkách (ledaže by jejich důvody byly zjišťovány až v samotném soudním řízení). Řádné odůvodnění tedy musí být pravidlem. Současně je třeba zohlednit, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce proto netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce nebo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedena v

námítce řešena (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016-48, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, či ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015-44).

40. Soud nicméně před samotným posouzením přezkoumatelnosti napadeného územního plánu a rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) musí nejprve zodpovědět otázku, zda odpůrkyně měla povinnost k námitkám navrhovatele a) ze dne 8. 1. 2021 přihlížet, či nikoliv.
41. Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona, dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Příslušný úřad ve stanovisku uvede, zda má být upravený návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52.
42. Zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014-50, uvedl: *„Pro posouzení shora položené otázky je z citovaného ustanovení podstatná jeho třetí věta, podle níž se upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území projedná na opakovaném veřejném projednání v rozsahu těchto úprav. Návrh územního plánu se tedy neprojednává kompletně znovu, ale pouze v částech, které byly dotčeny podstatnou změnou. Toto omezení se následně musí nutně projevit v možnosti podávat proti upravenému návrhu územního plánu projednávaného v opakovaném veřejném projednání námítky a připomínky. Jak plyne z § 53 stavebního zákona z roku 2006, postupuje se při opakovaném veřejném projednání návrhu a jeho přípravě obdobně jako při veřejném projednání návrhu. Byť v daném ustanovení výslovné omezení ve vztahu k možnosti dotčených osob podávat námítky proti podstatně upravenému návrhu územního plánu chybí, je třeba toto omezení dovodit právě z toho, že při opakovaném veřejném projednání se upravený územní plán projednává pouze v rozsahu provedených úprav, a proto **námítky mohou dotčené osoby směřovat pouze do provedených úprav návrhu územního plánu.** V důsledku toho se logicky omezuje i okruh dotčených osob, neboť námítky mohou v této fázi podat již jen ti vlastníci pozemků a staveb dotčení podstatnými změnami v návrhu územního plánu. Současně je třeba za osoby oprávněné podat námítky považovat i takové osoby, které své dotčení budou dovozovat nikoli z podstatných změn návrhu územního plánu, ale z vnějších okolností s územním plánem úzce souvisejících. Takovými okolnostmi může být například v mezidobí vydané územní rozhodnutí a stavební povolení umísťující a povolující stavbu na pozemku, který návrh územního plánu řadí do nezastavitelných ploch. Opačný přístup, tedy připuštění námítek všech vlastníků pozemků regulovaných územním plánem i ve fázi opakovaného veřejného projednání bez ohledu na to, že jejich pozemky byly dotčeny podstatnou úpravou územního plánu, by podle názoru soudu znamenal rezignaci na koncentraci řízení, kterou stavební zákon z roku 2006 stanoví v § 52 odst. 3. Tato zásada přitom má v řízení o územním plánu zcela oprávněné místo, neboť jde o řízení, kterému je z důvodu jeho rozsáhlosti zcela nezbytné stanovit určité časové limity, přičemž nutno dodat, že i přes tyto limity jde velmi často o řízení časově velmi náročné. Jsou-li i přes shora učiněné závěry námítky v popsané situaci podány, nelze k nim podle názoru soudu přiblížit, což je koncept uplatněný stavebním zákonem jak pro námítky, které jsou podány opožděně (§ 52 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006), tak i pro námítky, o kterých bylo rozhodnuto při vydání zásad územního rozvoje (§ 52 odst. 4 citovaného zákona). Na námítky*

podané neoprávněnou osobou přitom není důvodu nahlížet jinak. O takových námitkách se tudíž věcně nerozhoduje“ (zvýraznění doplněno soudem).

43. Tyto závěry zdejšího soudu byly aprobovány například v rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015-53, a zdejší soud je má za plně aplikovatelné i v projednávané věci.
44. Úprava, která by teoreticky mohla být navrhovatelem a) zasažena námitkami proti návrhu pro opakované veřejné projednání, spočívá v odstranění (resp. v námitce požadující navrácení odstraněného) vysokorychlostního koridoru. Jeho odstranění se ale navrhovatel a) domáhal již ve svých námitkách proti návrhu pro veřejné projednání, kterým bylo částečně vyhověno. Soud přitom jako nesprávnou odmítá argumentaci, že odstraněním vysokorychlostního koridoru z dotčených pozemků došlo ke změně spočívající v tom, že se koridor LBK144 až v tento okamžik „aktivoval“, a bylo tak namístej jej řešit až v námitkách proti návrhu pro opakované veřejné projednání. Z předložené spisové dokumentace bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že koridor LBK144 se nejenže nacházel na dotčených pozemcích již v návrhu pro veřejné projednání, ale i v předchozím územním plánu, a to ve stejném rozsahu jako v napadeném územním plánu. Nelze proto hovořit o jakékoliv změně oproti návrhu pro veřejné projednání, natož oproti původnímu stavu (tj. stavu podle předchozího územního plánu ve znění jeho změn). Navíc ani z logiky (hospodárnosti) postupu navrhovatele a) nevyplývá, proč by nejprve namítal existenci vysokorychlostního koridoru, aniž by zároveň namítal i existenci koridoru LBK144, jestliže oba koridory jsou v návrhu napadeného územního plánu pro veřejné projednání na první pohled zřejmé. Nebyl zde tak žádný důvod pro to, aby navrhovatel a) se svými námitkami proti koridoru LBK144 vyčkával až na eventuální odstranění vysokorychlostního koridoru (ostatně například pod mostem s tratí může probíhat biokoridor, a reálně tedy může docházet k překryvu koridorů, aniž by se navzájem vylučovaly). Lze proto konstatovat, že námitky proti koridoru LBK144 byly podány pozdě (resp. v nesprávný okamžik celého procesu přijímání napadeného územního plánu) v důsledku nečinnosti navrhovatele a).
45. Odpůrkyně proto správně námitky navrhovatele a) ze dne 8. 1. 2021 vyhodnotila a její reakce tak byla správná, jestliže navrhovatele a) informovala, proč k jeho námitkám nebude přihlížet a že je nebude ani věcně posuzovat.
46. Vzhledem k uvedenému závěru je zbytečné, aby se soud zabýval přezkoumatelností rozhodnutí o námitkách ze dne 8. 1. 2021, neboť odpůrkyně neměla povinnost se jimi zabývat, a tedy jakkoliv věcně své závěry odůvodňovat. Byl to navrhovatel a), jehož pasivní přístup k uplatňování svých práv v procesu přijímání napadeného územního plánu zapříčinil, že se odpůrkyně jeho námitkami ze dne 8. 1. 2021 nemusela zabývat.
47. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne 8. 1. 2021 pro nedostatek důvodů je proto nedůvodná.

K nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu ohledně stanovení koridoru LBK144

48. Ohledně obecného odůvodnění rozsahu koridoru LBK144 v napadeném územním plánu pak soud uvádí následující.
49. S ohledem na uvedené judikатурní závěry (srov. zejm. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 178/15) lze ve vztahu k projednávané věci uvést, že obecná část odůvodnění napadeného územního plánu nemusí obsahovat vysvětlení, proč byly dotčené pozemky

„zasazeny“ koridorem LBK144 v rozsahu, v jakém byly, respektive nároky na takové odůvodnění ze strany soudu nemohou být jakkoliv přemrštěné.

50. Vzhledem k absenci (projednatelných) námitek směřujících proti rozsahu koridoru LBK144 a s přihlédnutím k historické kontinuitě jeho rozsahu neměla odpůrkyně povinnost detailně odůvodňovat jeho vymezení v napadeném územním plánu. V dostatečné míře tak učinila v kapitole f/2.5.1 „Územní systém ekologické stability“ odůvodnění napadeného územního plánu, v němž v obecnosti uvedla, z jakých podkladů vycházela a jak je koridor LBK144 zapojen do lokálních, regionálních a nadregionálních prvků územního systému ekologické stability. Detailní odůvodnění koridoru LBK144 by bylo namístě až v okamžiku, kdy by jeho rozsah a důvodnost byly rozporovány v řádně a včas podaných námitkách. To se ale nestalo (srov. odůvodnění výše) a odpůrkyně neměla povinnost odůvodňovat zařazení koridoru LBK144 i do nového územního plánu více, než jak učinila.
51. K tvrzení navrhovatele a) o nesrozumitelnosti a neúplném zpracování textové části napadeného územního plánu soud uvádí, že ačkoliv napadený územní plán, respektive jeho odůvodnění, je zpracováno svébytným způsobem, soud neshledal, že by [v obecnosti argumentace navrhovatele a)] bylo nesrozumitelné či neúplně zpracované.
52. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu pro nedostatek důvodů v části týkající koridoru LBK144 je nedůvodná.

K námitce nepřiměřenosti a rozporu s judikaturou NSS

53. Navrhovatel a) má dále za to, že část napadeného územního plánu je ve vztahu ke koridoru LBK144 v rozporu zásadami proporcionality a zákazu libovůle, legitimního očekávání a kontinuity územního plánování.
54. Soud považuje za nezbytné na tomto místě připomenout hranice, v nichž jsou soudy oprávněny zasahovat do procesu územního plánování. Podle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, v procesu územního plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“ Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování

právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního samosprávného celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

55. Územní plán, ať je jeho obsah jakýkoliv, vždy představuje určitý zásah do vlastnického práva, neboť stanoví meze jeho výkonu. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je uvedeno, že *„územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jenž je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“* Jak tedy lze z citované judikatury dovodit, hodnocení proporcionality (včetně dodržení zásady nediskriminace) opatření obecné povahy představuje nedílnou součást jeho soudního přezkumu, přičemž v případě územního plánování především není možné připustit zásahy do vlastnického práva vykazující znaky diskriminace, „nerozumnosti“ či libovůle. Na druhou stranu je třeba předeslat, že vlastník pozemku nemá individuální subjektivní právo na schválení konkrétní podoby územního plánu podle jeho požadavku, tj. aby územní plán umožňoval realizaci předem definovaného (stavebního) záměru vlastníka (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, a ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010-68).
56. Z judikatury NSS (srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53) rovněž vyplývá, že územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Proto je žádoucí, aby se pořizovatel územního plánu snažil respektovat předchozí územně plánovací dokumentaci téhož stupně a na základě ní přijaté dokumentace nižšího stupně. NSS rovněž zformuloval právní názor (v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644), že je nutno s přihlédnutím k principům právní jistoty a legitimního očekávání respektovat kontinuitu územního plánování. Na druhou stranu však zároveň zdůraznil, že požadavek na kontinuitu nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Pokud tedy z určitých důvodů dojde ke změně původní koncepce a nově přijímaný územní plán se tím dostane do nesouladu s předchozí dokumentací téže či nižší úrovně, nemůže v tom být spatřována nezákonnost. Tento nesoulad je totiž pojmovým znakem každé změny územně plánovací dokumentace. Vázanost předchozí územně plánovací dokumentací téhož či nižšího stupně by vedla k absolutní neměnnosti poměrů v území.

57. Při aplikaci výše uvedených východisek na projednávanou věc je třeba zdůraznit, že územní plán je vydáván obcí, která si v něm stanoví způsob, jakým chce využívat své území a jak se chce do budoucna rozvíjet. Důvody, proč se některá obec rozhodne jít cestou vyšší regulace a jiná obec zvolí regulaci mírnější (případně územní plán vůbec nepořídí), jsou projevem samosprávy každé obce, kterou realizuje právě přijímáním územního plánu prostřednictvím zastupitelstva jakožto vrcholného orgánu obce v oblasti samostatné (samosprávné) působnosti.
58. Nicméně v projednávané věci je rozsah věcného přezkumu zásadně ovlivněn tím, že navrhovatel a) proti vymezení rozsahu koridoru LBK144 v procesu přijímání napadeného územního plánu řádně a včas nebrojil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116). Navrhovatel a) ani neuvedl důvody, které mu měly bránit podat námitky proti návrhu napadeného územního plánu pro veřejné projednání stran koridoru LBK144. Soud tak vychází z toho, že navrhovatel a) byl ve vztahu k jím namítané neproporcionality napadeného územního plánu a porušení dalších zásad pro výkon veřejné moci v průběhu jeho přípravy a schvalování bez objektivního důvodu zcela pasivní, neboť na námitky, ke kterým se nepřihlíží, je nutno nahlížet jako na námitky, které nebyly podány.
59. Jak přitom konstatoval NSS v rozsudku ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, „v případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace. (...) **Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud**“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem). Posouzení porušení zákazu diskriminace přitom představuje jeden z kroků posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahů (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76), a je tedy součástí případného posouzení proporcionality opatření obecné povahy.
60. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35, NSS vysvětlil, že proporcionalita opatření obecné povahy nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohla-li pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele být posouzena v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy. Soud se pak dříve neuplatněnou námitkou nepřiměřenosti zásahu do práv vlastníka zabývá jen v případech, kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli již v době přípravy územního plánu zcela zjevný a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí. Soud dále odkazuje na přehled judikatury NSS k této otázce, která je v uvedeném rozsudku shrnuta.
61. O takto zjevný případ se ovšem v projednávaném případě nejedná. Rozsah a vymezení koridoru LBK144 je ve své podstatě stejný, jaký byl v předchozím územním plánu odpůrkyně. Nepředstavuje tak zásah mimořádné intenzity blížící se vyvlastnění dotčených pozemků, které by muselo být pořizovateli zřejmé.

62. Nepodáním námitek řádně a včas bez objektivních důvodů se navrhovatel a) sám zbavil možnosti, aby jeho námitky stran neproporcionality napadeného územního plánu byly vypořádány příslušným správním orgánem. Po soudu pak nelze požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatele a) na straně druhé, tedy aby posuzoval přiměřenost části napadeného územního plánu ve vztahu k navrhovateli a), pokud tuto úvahu před ním neprovedla z důvodu zaviněné pasivity navrhovatele a) odpůrkyně (srov. citované rozsudky NSS č. j. 6 Ao 5/2011-43 a č. j. 10 As 183/2016-35, dále např. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2013, č. j. 6 Aos 3/2013-29, či ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31). Obdobný závěr pak platí i ve vztahu k posouzení případných dalších rozporů napadeného územního plánu s judikaturou NSS zmíněnou navrhovatelem a).
63. S ohledem na výše uvedené by soud mohl přistoupit ke zrušení části napadeného územního plánu pouze ze závažných důvodů spočívajících v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, či ze dne 13. 5. 2013, č. j. 6 Aos 3/2013-29). Takové důvody soud při přezkumu napadeného územního plánu v mezích uplatněných návrhových bodů neshledal. Na základě těchto závěrů nelze návrhové body stran rozporu části napadeného územního plánu se zásadou proporcionality a zákazem diskriminace považovat za důvodné. Nedůvodné pak jsou i dílčí námitky diskontinuity procesu územního plánování a s tím souvisejícího porušení zásady legitimního očekávání, neboť již z výše uvedených úvah soudu plyne, že v namítaném rozsahu k žádné změně regulativů oproti předcházejícímu stavu nedošlo.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. Jelikož soud neshledal žádný z návrhových bodů důvodným a ani z obsahu správního spisu nevyšla najevo vada procesu pořizování územního plánu, k níž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítka, návrh na zrušení části napadeného územního plánu zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatel a) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Odpůrkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem. Jelikož je odpůrkyně obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování, a tudíž nezaměstnává žádné osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení, má soud náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23).
66. Náklady na zastoupení odpůrkyně advokátem tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Zástupce odpůrkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé ze dne 9. 6. 2022 – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Součet výše uvedených částek ve výši 6 800 Kč byl zvýšen

o částku 1 428 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť společnost David Zahumenský, advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 08801568, jejímž prostřednictvím zástupce odpůrkyně vykonává advokacii, je plátkyní DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč je navrhovatel a) povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce odpůrkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu